

ת"פ 61163/08/18 - מדינת ישראל נגד פלוני - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

19 פברואר 2020

ת"פ 61163-08-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיא

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

פלוני - נוכח

ע"י ב"כ עוה"ד חן שטח - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת נשואים במשך 3 שנים וחצי ולהם שני ילדים קטנים תאומים כבני 3 וחצי. הנאשם, המתלוננת וילדיהם המשותפים התגוררו יחד בדירה באשקלון.
2. עוד נטען, כי במועד הרלוונטי החזיק הנאשם ביומנו האישי בתמונתה של אישה אחרת, ככל הנראה תושבת חוץ, שזהותה אינה ידועה (להלן: "התמונה").
3. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, 27.08.2018, בסמוך לאחר חצות, שב הנאשם לדירה לאחר בילוי לילי, פתח את יומנו וגילה כי התמונה חסרה.
4. בסמוך לאחר מכן, התעמת הנאשם מילולית עם המתלוננת אודות התמונה החסרה כאשר הוא מאשים אותה בהעלמת התמונה.
5. במהלך הוויכוח, עת הכחישה המתלוננת כל קשר להעלמות התמונה, תקף אותה הנאשם בכך שהשליך לעבר פניה את היומן, והמתלוננת שהרימה את ידה השמאלית בתנועת התגוננות, נחבלה באגודל ידה חבלה של ממש בדמות כאבים והגבלה בטווח תנועת האגודל.
6. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 380 ± סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
7. הצדדים הגיעו להסכמות עונשיות (למעט בנוגע לרכיב המאסר המותנה), ואולם חלקו ביניהם בשאלת הרשעתו של הנאשם אך הוסכם כי עובר לטיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
8. בעניינו של הנאשם התקבלו מספר תסקירים הנושאים אופי חיובי, ובסופם המלצה להימנע מהרשעתו של הנאשם לצד השתת ענישה בדמות צו וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם. כמו כן, ובכל הנוגע לשאלת ביטול ההרשעה, סברה המאשימה כי סוג העבירה ונסיבותיה אינו מאפשר להימנע מהרשעת הנאשם, וביתר שאת עת הנאשם זכה בעבר להתחשבות מצד בית המשפט, בשעה שנמנע מהרשעתו בגין תיק קודם בו יוחסה לו עבירה זהה שבוצעה כלפי אותה המתלוננת. מה גם שלדידה, מעסיקו של הנאשם אינו סוברני מבחינה חוקית לבחון

עמוד 1

- את עברו הפלילי, ובנסיבות אלו, הרי שממילא, הגם אם תוכח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו של הנאשם, אין מקום להורות על הימנעות מהרשעתו.
10. מנגד, ההגנה הפנתה למאפייניו האישיים של הנאשם; לנסיבות חייו; להליך השיקום המשמעותי שעבר; לאמור בתסקירי שירות המבחן; ולעמדתה של המתלוננת. כן הוגשה אסופת מסמכים ובהם, כתב הסכמה של הנאשם לבדיקת עברו הפלילי על ידי מעסיקו (נ/1), ומכתב מאת מעסיקו של הנאשם המצהיר כי באם הנאשם יורשע, הלה יפוטל מעבודתו (נ/2) - ונטען כי הרשעתו בדין תוביל לפיטוריו ותפגע בסיכויי שיקומו. לאור כל אלה, עתרה ההגנה לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.
11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", התנצל על שאירע; הביע חרטה; סיפר על ההליך השיקומי אותו עבר ועודנו עובר; על שאיפותיו העתידיות; וביקש מבית המשפט להורות על ביטול ההרשעה על מנת שלא לפגוע בעתידו.

דין והכרעה

ג. שאלת ההרשעה

12. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, וראו לעניין זה: רע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") ורע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי, בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון ברע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).
13. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?
14. **ראשית**, שוכנעתי כי הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קונקרטית וממשית בתעסוקתו. זאת בשים לב למכתב שהגיש מעסיקו של הנאשם לבית המשפט (נ/2). ממכתב זה עולה כי הנאשם עובד כמנהל מתחם פז בעיר אשדוד, תפקיד ניהולי הכולל הפקדת מזומנים, אינטראקציה עם לקוחות וספקים ואחריות על קופות הסניף, תוך שצוין כי לתפקידו זה הגיע הנאשם מתוך מאמציו, מחויבותו ואמינותו הגבוהה לעבודה. דא עקא, מכיוון שמדובר בחשיפה למזומנים ולמוצרים יקרים, מקום העבודה מחויב להחתים את העובד על הצהרה בדבר עברו הפלילי וכן על כתב הסכמה לפי סעיף 6 לחוק המרשם הפלילי (נ/1), וכי מקום העבודה לא יוכל להמשיך ולהעסיק את הנאשם ככל שהרשעתו תיוותר על כנה.
15. אשר לשאלה החוקית שהעלתה באת כוח המאשימה בעניין האמור, הגם אם מעסיקו של הנאשם, אינו זכאי לקבל מידע מהמשטרה אודות הרשעת נאשם בעבירות ממין העבירות בהן הודה הנאשם, והגם אם אכן למעסיקו של הנאשם אין את הסמכות לעיין בגיליון הרישום הפלילי שלו, הרי שעדיין אין לו לבית המשפט אלא מה שענינו ראות: המעסיק אינו מעוניין להעסיק עובדים בעלי עבר פלילי, ומכאן שככל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה - הוא יפוטל מעבודתו. בית המשפט אף אינו מעוניין להיכנס "על גבו של הנאשם" לפלפולים משפטיים בשאלה אם המעסיק רשאי לפטר עובד שנודע לו שהוא בעל רישום פלילי (בלי לעיין בגיליון שלו), שכן אף אם התשובה לשאלה זו היא בשלילה, עדיין אין זה מבטיח שהנאשם לא יפוטל בפועל. ברי כי בית המשפט לא ייתן ידו לפעילות שהיא

- מנוגדת לחוק, אולם באספקלריה שבה נבחנים הדברים בגזר דין זה, די לי באמור בדברי המעסיק כדי לקבוע כי קיים חשש ממשי לפגיעה קונקרטית בתעסוקתו של הנאשם אם הרשעתו תיוותר על כנה.
16. למעלה מהצורך יצוין, באשר לקביעות הנוגעות להוכחת נזק קונקרטי, כי פרמטר זה אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה, וכאן אפנה לאותה "**מקבילית כוחות**" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל, (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 מדינת ישראל נ' פנש ואח', (14.06.2016, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); וכן ר' והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השופט ע' גרוסקופף בעפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.02.2012), המטעים כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון בהלכת כתב בשעה שיוכח כי לנאשם תגרם פגיעה חמורה וברורה מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתם) למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית.
17. ברוח הדברים האמורים, ראו והשוו: "**החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות**", ד"ר שי ווזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), שם מציינים המחברים כי בשלה העת לאמץ מודל שיתן מענה לפער עמו נאלצים כיום בתי המשפט להתמודד בין כלליה הנוקשים של הלכת כתב לבין המציאות המורכבת, התומכת בהימנעות מהרשעה, גם במצבים שאינם עונים לדרישות הפורמליות שנקבעו בהלכה זו, מודל שבמסגרתו תבחן שאלת ההרשעה בהתאם לשיקולי הענישה שהותוו בתיקון 113 לחוק העונשין (שיקולי ההלימה והמידתיות), כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם (כאשר לשיטתם בהחלט ייתכנו מקרים בהם ראוי כי החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם לא תיתפש כחריג וכעשיית חסד, אלא כהכרעה השיפוטית הראויה המתבקשת בקביעת העונש ההולם, שבמסגרתה יהא זה מוצדק לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה יחל באי-הרשעה (ובסנקציות הנלוות לה)). בהמשך לכך, לדעת המחברים, מודל זה, יתן מענה בין היתר לבעייתיות העולה כיום מהצורך להוכיח פגיעה קונקרטית בנאשם ובשיקומו, שהינה גשה מצמצמת, שפעמים רבות מתעלמת מכך שיש בהרשעה כשלעצמה, מעצם טבעה, פוטנציאל פגיעה לא מידתי בנאשם מבחינה חברתית, בשמו הטוב ובמעמדו.
18. בשים לב לאמור עד כה, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אכן, אין להקל ראש בעבירה המיוחסת לנאשם ובערכים המוגנים שעליהם היא נועדה להגן שהינם שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ראו בעניין זה למשל, ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)). ואולם, עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין עסקינן בסוג של עבירה שלא יהיה ניתן מניה וביה להימנע מהרשעתו של מבצעה, וביטוי לכך ניתן למצוא בפסיקה של בתי המשפט השונים שמצאו לנכון להימנע מהרשעתם של נאשמים שביצעו מעשים דומים ואף חמורים מאלה שביצע הנאשם, וזאת על אף חומרת העבירות. ראו בעניין זה, למשל: ת"פ (שלום פ"ת) 39615-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 09.12.2019); ת"פ (שלום רמ') 34683-10-15 משטרת ישראל תביעות - שלוחת רמלה נ' ל' ל' (פורסם בנבו, 20.02.2017); ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב, [פורסם בנבו] (08.09.2011).
19. מה עוד, ובכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, ומבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, הרי שאלה הסתכמו בהשלכת היומן לעבר פניה של המתלוננת, וכי הלה נחבלה באגודל ידה כתוצאה מכך שהרימה את ידה השמאלית

בתנועת התגוננות. כידוע, עבירה של תקיפה יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות, וברי כי אין דין זריקת חפצים או משיכה בשיער כדין מהלומת אגרוף בפניה של מתלוננת או בעיטה לכיוון ראשה. הוא הדין לעניין אופן גרימת הנזק והיקפו, שלעיתים נגרם בצורה ישירה ומוחשית, ולעיתים בצורה עקיפה ובהיקף מצומצם. ובענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדרה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש, מצאתי כי מעשהו של הנאשם מצוי ברף שאינו גבוה באופן מיוחד.

20. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי ישנו מנעד רחב של עונשים המושתים על הנאשמים השונים אשר הורשעו בביצוע **עבירות של אלימות בתוך המשפחה**, החל ממאסרים מותנים לצד צו של"צ או בלעדיו, עובר במאסרים לריצוי בעבודות שירות למשך מספר בודד של חודשי מאסר, וכלה במקרים חריגים, בעונשי מאסר למשך מספר חודשים לריצוי מאחורי סורג ובריה, לצד עבירות נלוות. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ובכלל זה אופייה של האלימות שננקטה; חומרת החבלות שנגרמו, אם בכלל; מידת התכנון שקדמה לעבירה; ועוד. בדומה, העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם ונטילת אחריות; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה (ראו למשל מתחמי הענישה אשר נקבעו: ברע"פ 8833/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.12.2015); ת"פ (שלום ים) 19992-11-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 08.12.2019); ת"פ (שלום ת"א) 69083-01-18 **מדינת ישראל נ' מוטי רפאל** (פורסם בנבו, 19.03.2019); ת"פ (שלום ת"א) 53281-05-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 25.12.2019) ת"פ (שלום ת"א) 29812-10-16 **מדינת ישראל נ' הילאל חאג יחיא** (פורסם בנבו, 06.11.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 3638-06-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 12.09.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 47537-06-17 **מדינת ישראל נ' דן בן שבת** (פורסם בנבו, 07.11.2018); ת"פ (שלום אי') 61397-03-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 28.03.2017)). וברוח הדברים האמורים, ולמעלה מהצורך יצוין, כי לדידי, ובייחוד נוכח אופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם ולנזקים שנגרמו כתוצאה ממנה, על מתחם העונש ההולם במקרה הנדון לנוע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשים מאסר בפועל.

21. בעניין זה אציין, כי עיינתי בפסיקה אליה הפנתה באת כוח המאשימה, אולם לא מצאתי כי היא מצביעה על כך שבעבירות מסוג זה אין מקום לשקול הימנעות מהרשעה. כך למשל, ברע"פ 5860/15 **פלונית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.09.2015), הורשעה הנאשמת בעבירה זוהה, ואולם, הערכאות השונות לא שללו את האפשרות להימנע מהרשעתה, בשל חומרת העבירה, אלא אך נטען כי בעניין זה לא הוכיחה הנאשמת כל נזק קונקרטי ומוחשי שיגרם לה כתוצאה מההרשעה. למעלה מכך, בית המשפט המחוזי בערעור אף אפשר את דחיית הדיון, וזאת על מנת ליתן לנאשמת סיפק להציג ראיה שתתמוך בטענתה לפגיעה קונקרטית אולם, משהנאשמת נמנעה להציג ראיה כאמור, קבע בית המשפט כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתה.

22. בסיכומה של נקודה זו יצוין, כי ברי שלצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירה אותה עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, הדבר אך טבעי הוא, שכן **"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב"** (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (05.05.2009)).

23. לדידי במקרה זה אין המדובר בפגיעה ערטילאית שנטענה על ידי הנאשם בעלמא, ודי לבית המשפט באמור במכתב המעסיק כדי לקבוע שבמקרה הנדון עלה בידי הנאשם להוכיח קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר ייגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. ויוער, כי ככל שהנאשם יאבד את מקור פרנסתו, תיווצר במקרה הנדון פגיעה לא רק בנאשם לבדו, כי אם גם במתלוננת, אשר חפצה לשוב ולהתגורר עם הנאשם תחת קורת גג אחת ומביעה את רצונה לשקם את יחסיה עמו. כמו גם פגיעה בילדיהם המשותפים.

24. **שנית**, חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על הליך השיקום המשמעותי שעבר האחרון. כעולה מתסקיר שירות המבחן מיום 19.03.2019, שירות המבחן התרשם כי הנאשם זקוק לטיפול אינטנסיבי בתחום האלימות הזוגית, תוך שהנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי, הבין את נזקקותו ואת הצורך לעבוד על דפוסיו הבעייתיים לצורך שיקום היחסים הזוגיים בינו לבין המתלוננת. לאור האמור, שולב הנאשם בטיפול אינטנסיבי במסגרת "בית נועם" המיועד לגברים אלימים באשקלון, במסלול הוסטל. מדוח ההוסטל מיום 12.06.2019, עולה כי הנאשם עשה מאמצים להשתלב במסגרת ההוסטל, עמד בכללים והמשיך לתפקד באופן תקין מבחינה תעסוקתית. עוד ציין שירות המבחן, כי הנאשם התאמץ להשתלב בתוכנית בצורה מיטבית, והיה שותף אחראי ואקטיבי, ועל כן הוחלט שהנאשם ימשיך בתוכנית עד ליום 14.09.2019, לצורך העמקת הטיפול. בתסקיר שהתקבל ביום 19.09.2019, ציין שירות המבחן כי במהלך הטיפול בהוסטל, הנאשם שיתף בקשייו הרגשיים, גילה אמפטיה כלפי המתלוננת, החל לעבד את האירועים הטרגיים שחוה במשפחתו, והחל להבין את השפעת נסיבות חייו על דרכי התנהלותו ביחסיו הזוגיים. עוד הוסיף שירות המבחן כי להתרשמות גורמי הטיפול בהוסטל חלה הפחתה ברמת הסיכון הנשקפת מן הנאשם להישנות התנהגות עוברת חוק עם סיומו המוצלח את ההליך הטיפולי במסגרת ההוסטל. שירות המבחן הוסיף וציין בהמשך תסקיריו, כי לאחר סיום התכנית הטיפולית במסגרת ההוסטל, החל הנאשם בטיפול פרטני חד שבועי, ובד בבד בטיפול במסגרת קבוצתית המיועדת לבוגרי "בית נועם", שם דווחו גורמי הטיפול על התקדמות משמעותית שערך הנאשם בתהליך הטיפול, וכי מעבר להגעתו הרציפה של הנאשם לטיפולים, הוא גילה פתיחות, כנות ואמפטיה למצבה של המתלוננת. לבסוף סיכם שירות המבחן וציין כי הנאשם נמצא בקשר טיפולי ממושך במסגרת שירות המבחן, בה הלה מוכיח מחויבות והתקדמות בהליך הטיפול, ובפרט במסגרת הייעודית בתחום האלימות במשפחה אליה נרתם בצורה אינטנסיבית ומשמעותית, וכל זאת לצד המשך תפקוד יציב במסגרת התעסוקתית ובהיבטי חייו השונים.
25. לדידי, הליך שיקום מוצלח זה אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בנאשם אשר ביצע עבירות אלימות כנגד בת זוגו, ולא כל שכן מקום בו הוא עתיד לשוב להתגורר עם המתלוננת, כמו במקרה הנדון. בנסיבות כגון אלה, הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאין את הגורמים אשר היוו זֶכְז להתפרצות התנהגותו האלימה. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.09.2006): **"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו המתלוננת... כמו כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכיוון השיקום והטיפול, או לכיוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ]."**
26. בהמשך לדברים האמורים, אף נתתי דעתי לעמדתה החיובית של המתלוננת כלפי הנאשם, כפי שזו הובאה והובעה בפני שירות המבחן, בציינה כי היא מעוניינת לשקם את היחסים הזוגיים עם הנאשם, מצפה לשובו, וכי היא אינה חוששת מפניו, תוך שהלה הדגישה כי **היא חווה את השינוי החיובי שעובר הנאשם בטיפול וביחסו כלפיה**. ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט, ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי **"כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם**

לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה".

27. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מכך כי באמתחתו של הנאשם עבר פלילי הכולל רישום אחד ללא הרשעה משנת 2017, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג (אשר התיישן זה מכבר אך לא נמחק), בגינו הושתו על הנאשם עונשים בדמות צו של"צ וצו מבחן. אכן, על דרך הכלל, אין מקום לשקול הימנעות מהרשעה בעניינו של נאשם אשר בית המשפט נמנע מהרשעתו בעבר. ואולם, לכלל זה יכול ויהיו חריגים, במקרים המתאימים, ולא ניתן לשלול אפשרות זו מניה וביה. התנאים להימנעות מהרשעה הותוו כאמור לראשונה באופן מסודר **בהלכת כתב** כאשר אחד התנאים הינו, כי הנאשם לא הסתבך בביצוע עבירות פליליות בעבר. ואולם, עיון בפסק הדין מגלה, כי עסקינן באחד מן השיקולים ששוקל בית המשפט מתוך רשימת שיקולים, שאיננה בגדר רשימה סגורה. כמו כן, אין כל ביסוס חוקי הנוטל מבית המשפט את סמכותו להימנע מהרשעת נאשם אשר בית המשפט נמנע מהרשעתו בעבר, אם כי ברור שעניין זה יעשה בזהירות יתרה, תוך התחשבות בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו ולאורו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו לעניין זה, נגה שמואלי - מאיר ואורן שוורץ, "**הרחבת מעגל הנהנים משל"צ ללא הרשעה לא רק למי שלא הורשע בעבר**", חוברת הסנגור 52, יולי 2001, ע"פ (מחוזי באר שבע) 4321-04-14 **אלמלך נ' מ"י** (18.06.2014), ת"פ (שלום באר שבע) 1503/08 **מ"י נ' גבאי** (27.04.2010), ת"פ (שלום קרית גת) 58296-02-13 **מ"י נ' אטנילוב** (29.09.2014)), ת"פ (שלום באר שבע) **מ"י נ' אזולאי** (13.10.2013) ת"פ (שלום קרית גת) 31963-02-13 **מ"י נ' בוקובזה** (05.10.2014) ות"פ (שלום קרית גת) 9369-01-13 **מ"י נ' שמואל** (29.04.2015)). הנה כי כן, בנסיבותיו החריגות של המקרה המונח לפתחי ולנוכח צבר הנסיבות שפורטו לעיל ושיקולי השיקום כבדי המשקל המתקיימים בעניינו של הנאשם, ומשגורמי הסיכון בעניינו של הנאשם להישנות התנהגות אלימה בעתיד הצטמצמו עד דק - נראה כי יש מקום ליתן לנאשם הזדמנות אחת נוספת לילך בדרך הישר, וכי לא יהא זה צודק כי אי הרשעתו הקודמת תהווה מכשול מפני ביטול הרשעתו של הלה בתיק שלפניי.
28. אם לא די בכל האמור עד כה, הרי שלקחתי בחשבון את גילו הצעיר באופן יחסי; כי מעת ביצוע העבירה חלף זמן ניכר, ובזמן זה לא שב הנאשם לעבור על החוק; את התקופה בה שהה הנאשם במעצר בגין תיק זה ובהמשך בתנאים מגבילים. כן לקחתי בחשבון את נסיבות חייו הקשות מנשוא של הנאשם, עת בהיותו עולה חדש פקד את משפחתו אירוע טרגי מאין כמוהו, כפי שהדבר משתקף מתסקירי שירות המבחן. לא זו בלבד, וכפי העולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם לא נתן לנסיבות חייו הקשות להכשילו, אלא הוא השקיע מיכולותיו וכוחותיו על מנת להשתלב במסגרות חיים נורמטיביות, להתקדם ולהגיע להישגים, כפי שהדבר נלמד בין היתר מתוכן המכתב שכתב מעסיקו **(נ/2)**. למצבור השיקולים שלעיל, אף מצטרפת המלצתו של שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.
29. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות במשפחה לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח לפניי, לאור הליך השיקום מעורר הרושם אשר עבר הנאשם ועודנו צפוי לעבור, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו, ובהתחשב בעובדה כי עסקינן בנאשם אשר קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירה, ולאור עמדת המתלוננת והתסקירים החיוביים אשר הוגשו בעניינו - אני סבורה כי יש מקום לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור למוטב, לחזק את ידיו בהליך השקום, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהורות על ביטול הרשעתו.
30. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**
א. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה וחצי מהיום.
הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

- ב. **הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך ₪ 30,000 שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים וזאת לתקופה של שנה מהיום.**

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ד שבט תש"פ, 19 פברואר 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שנה מהיום מביצוע כל עבירת אלימות, לרבות איומים. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירת אלימות, לרבות איומים, במשך שנה מהיום, יושת עלי סך של 30,000 ₪ במזומן.

החלטה

נרשמה בפניי התחייבות הנאשם כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום כ"ד שבט תש"פ, 19/02/2020 במעמד
הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא